

ЕДНА НОЩ В РАЯ

Превод от италиански: Иван Тонкин, 1999

chitanka.info

Имало някога в едно село двама младежи. Те били големи приятели и така много се обичали един друг, че си дали клетва: който от тях първи се ожени, да покани другия да му кумува, дори ако се намира и накрай света.

Но не минало време и единият от тях умрял. Другият, който се готвел да се жени, не знаел какво да прави и отишъл при свещеника за съвет.

— Лоша работа — казал свещеникът, — дадената дума трябва да се удържи. Иди на гроба и покани приятеля си, нищо, че той е умрял. А дали ще дойде или не, това вече е негова работа.

Младежът отишъл на гроба и казал:

— Дойде време. Ела на сватбата да ми кумуваш.

Земята се разтворила и приятелят му излязъл от гроба.

— Идвам, идвам — казал той, — трябва да изпълня дадената клетва, защото иначе не се знае колко време ще остана в чистилището.

Отишли те вкъщи, а оттам в църквата на венчавката. След това бил сватбеният обяд, покойният приятел разказвал различни истории, но за това, което имало на онзи свят, не обелвал нито дума. На жениха му се искало много да го попита за това, но така и не се решил да го запита. След обяда покойният приятел казал:

— И така, приятелю, аз ти доставих това удоволствие и доход. Сега ти ще ме изпратиш ли?

— Разбира се, защо не? Но няма да се бавя много, днес е първият ден от сватбата ми, жена ми...

— Да, да, както искаш!

Женихът целунал жена си и казал:

— Излизам и бързо ще се върна — и тръгнал с покойника.

Говорили за това, за онова и така стигнали до гробището. Прегърнали се. Живият приятел си казал: „Ако сега не го попитам, друг случай няма да ми се отдаде“. Събрал смелост и казал:

— Искам да те попитам, ти си мъртвец, как е там, на онзи свят?

— Какво да ти кажа — отвърнал покойникът, — ела с мен и сам ще видиш.

Отворил се гробът, живият тръгнал след мъртвия и се озовали направо в рая. Покойникът завел приятеля си в красив кристален дворец със златни врати. В двореца танцували блажените души, ангелите свирели на лютни, а свети Петър — на контрабас. Живият

гледал със зяпнала уста и кой знае колко време би останал там, за да види всичко останало.

— Да вървим по-нататък — казал покойникът и повел приятеля си към градината; там по дърветата вместо листа били накацали пъстроцветни птички, които пеели сладкогласно.

— Да продължаваме, какво стоиш и гледаш като захласнат!

Приятелите излезли на една поляна, където се веселели ангелите, нежни и весели като влюбени.

— А сега ще те заведе да погледаме звездите!

Но какви звезди, очите си да не откъснеш от тях! А реките! В тях вместо вода течало вино, а бреговете били от сирене.

Накрая живият приятел се сепнал:

— Куме, аз съм тук вече от няколко часа. Време е да се връщам у дома, жена ми навярно се безпокои.

— Омръзна ли ти?

— Да ми е омръзнало? Ако питаш мен...

— Има още много неща за гледане...

— Вярвам, но е по-добре да си вървя.

— Добре, както искаш.

Покойникът съпроводил приятеля си до гроба и изчезнал. Живият приятел излязъл от гроба и не можел да познае гробището: навсякъде имало паметници, статуи, високи дървета. Излязъл от гробището и вместо предишните малки каменни къщички видял огромни здания, трамваи, автомобили, самолети.

„Но къде, по дяволите, се намирам? Да не съм сбъркал пътя? Как странно са облечени всички тези хора!“

Попитал един старец:

— Уважаеми, кое е това село?

— Да, само че това е град, а не село.

— Добре, но не знам къде съм попаднал. Не можете ли да ми кажете къде е къщата на онзи, който се ожени вчера?

— Вчера? Аз съм тукашният клисар и мога да те уверя, че вчера никой не се е женил.

— Как? Вчера се ожених аз. — И той разказал на клисаря как ходил в рая с мъртвия си приятел.

— Ти сънуваш — засмял се старикът. — Тази история, която разказват, е много стара: женихът излязъл с кума си до гроба му и

повече не се върнал, а младата невеста умряла от мъка.

— Но аз съм самият жених!

— Виж какво, ти трябва да поговориш с нашия епископ.

— С епископа ли? Но в това село има само свещеник!

— Какъв свещеник? От много години имаме епископ.

И той го завел при епископа.

Когато младежът разказал на епископа какво се е случило с него, той си спомнил, че е чувал тази история още като дете. Взел църковните книги и започнал да ги прелиства. Тридесет години назад — нямало нищо, петдесет години — пак нищо, сто, двеста години — нищо и нищо. Дълго епископът се ровил в книгите и накрая на един стар и пожълтял лист намерил имената на младежа и на неговата невеста.

— Това е било преди триста години! Младият съпруг наистина е изчезнал в гробището, а жена му умряла от мъка. Прочети и ти, ако не вярваш!

— Да, но това съм аз! Аз съм същият човек!

— Ти си се върнал от онзи свят? Но защо мълчиш? Разкажи, разкажи нещо!

Но младежът пребледнял като мъртвец, паднал на земята и след това издъхнал. Така и не успял да разкаже нищо от това, което видял.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.